

Med njimi se mi je predstavil tudi **Dušan Mis**, študent medicine.

Bilo je veličastno: jasen razgled v zgodnje jutro, barve jutranjega svita in vtisi, ki bi jih moral deliti z nekom...

Vračal sem se preko Velega polja in Uskovnice. Tam pa so bili nageljni in še nageljni. Beli in rdeči ali rožnati slapovi z vsakega ganka in z vsakega okna! Tedaj je bilo še manj koč, kot jih je sedaj, pokrajina pa je izžarevala mnogo več duha in prisrčnosti kot dandanes.

Naslednjega dne se je vrnil Zlate, dekleti pa sta omagali in za en dan podaljšali bivanje na Uskovnici. Zaradi tega smo naslednje popoldne stražili s čolnom ob stezi med ribogojnico in Voračkojco. Mene je doletela večerna dolžnost. Bilo je mirno, brez vetra. Tu in tam se je že dvigal dim izmed smrek, v dolino je že počasi legal mrak. Vrhovi so postajali vse bolj rdeči in na kraju so rdeli le še vršaci. Na jezero je legla rahla meglica. Zleknjen v čolnu opazujem stezo pod Pršivcem.

Pri ribogojnici so Rupkovi že prižgali ogenj in pripravljajo večerjo. Od Sv. Duha se sliši, kako nekdo prebira kitaro. Tu in tam je zažarel taborni ogenj. Tudi naši na Jami so se spravili k večerji. Upam, da mi bodo kaj pustili...

Soči

VERONIKA VILTUŽNIK

*V belih pečinah se reka rojeva,
med kamni utira si pot,
iz tisočev kapljic potoček ustvari,
lepoto oznanja povsod.*

*Ko gledam v tvoje smaragdno vodovje,
se v srcu rojeva mi stih,
kot slavček prepevala bi ti presladko,
lepota bila bi navdih.*

*Čez strme pečine pošiljaš ti vodo,
ustvarjaš prelesti slapov,
prelepa si, reka, iz biserov stotih –
postrvi so čar ti valov.*

*Že pesnik Gregorčič opeval je čare,
ki skrivaš skrivnostno jih v sebi,
kdo ne bi zagledal se v tvoje brzice,
omamljen hodil ob tebi.*

*Ko močne nevihte so nad gorami,
operejo lica skalovju,
se vode mogočne v teh strugah zberajo,
v morje oddrvijo v valovju.*

*Se v soncu in dežju lepo lesketaš,
z lepoto vsakega ganeš,
le človek lahko ti uniči vse to,
o, da le takšna ostaneš.*

Fotografija iz spominske knjige: na Triglavu leta 1949.

Znočilo se je, deklet pa nisem opazil; nista se oglasili. Zaman sem čakal. Je pa bilo tako mirno, da bi bilo škoda z vesli prav glasno čofotati po vodi.

Prav počasi sem se vračal proti Jami. Ko sem zvelkel čoln na pristan, so bili že vsi zbrani, tudi dekleti, ki sta se mi odtihotapili mimo. Pavle je že razkazoval svoje glasbene sposobnosti, Zlate pa se je zopet petelinil okoli svoje izbranke.

Ker sta me pustili čakati, sem ju naslednjega dne prevrnil iz čolna. Za kazen!

Nato pa slovo: eni na avtobus, drugi s čolnom preko jezera in peš v Bistrico na vlak.

Minilo je več kot dvajset let. Življenje nas je razmetalo po svetu in v različne poklice.

Zadnji dnevi leta. Vse hiti, vse je nervozno. Utrujen od tega in naveličan življenjskih težav se vračam iz službe. Iz mesta se vsa obložena z vrečkami in zavitki bliža Zlatolaska. Kratek pogovor. Takrat, pred dvajsetimi in več leti, je opazila mojo pripombo v vpisni knjigi in se tega še vedno spominja, pravi. In to mi pove šele sedaj! Kljub letom, ki so minila, pa je drobna iskra, ki je dolgo, predolgo ležala zakopana v pepelu let, znova zažarela in vzplamtela. Skromna kojzova zvončica je postala simbol dozorela, že 25-letne nove privrženosti.

P.S.: Zapis je namenjen obletnici smrti **Zlateta Erjavca** (1931–1997).